

*

Внезапно, на билото горе, пропукаха нервно пушки.

Още . . . още. . .

„Ура! . . Ура-а!“

Екнаха височинитѣ. Пукотѣ. Тръсъкъ.

Колѣничихъ. Протегнахъ ржце къмъ зората.

„Ура-а!“ — все по-нататъкъ и по-нататъкъ.

Не следъ дълго стрелбата разрѣде.

Мъглата се вдигна съвсемъ. Слънцето залѣска. Взе да става топличко и уютно.

И далече, много далеко вече замръха единични, закжснѣли гърмежи.

Весело запрехвъркаха лястовици. Чуруликаха.

*

Превръзвахме. Обнадеждени, съ потреперващи ржце превръзвахме ранени. Отнасяха ги после въ долината. Назадъ.

— Моля ви се. — повика ме познатъ гласъ.

Бѣше Ашеровъ.

— Вземете го тоя и изпатете въ щаба на полка.

Ашеровъ подтикваше предъ себе си французки пленникъ, облѣченъ въ ясно-синъ шинелъ и желѣзна каска на главата.

— — Хванахме и още много други, но тѣхъ отведоха по другъ пѣтъ. А тоя е отъ Нанси. . . Вижете го, моля, да не е раненъ. Нѣщо куца. . . И лично азъ съмъ го хваналъ. . . Брей. . . като се разпищѣ човѣка. . . Каточели ще го колимъ. Чакай бре казвамъ. . . Ние хора не ядеме. Ела тука!

Гледахъ ту пленника, ту Ашеровъ. Тоя бѣ навлѣкълъ красиво, съвършено ново кожухче отъ коза, бѣло, чистичко. Такива кожухчета се виждаха тукъ-тамъ и по нѣкои отъ надошлитѣ бойци.

— Хайде, пкъ азъ ще си вървя, каза Ашервъ, извади тенекиена кутия съ цигари и я поднесе да почерпи пленника. Видѣ, че цигаритѣ му сж малко, бърже затвори кутията и я пхна обратно въ джоба си, потупа французина по гърба.

— Докторе, дайте му отъ вашитѣ. Вие сигурно имате повече. Ами я вижъ, — наведе се той, — вижъ тука на врата ми. . . Нѣщо ме ожули. . . Има ли кръвъ.

Погледнахъ.

— Нищо ли? Разбрахъ, че е нищо, рекохъ да видишъ и ти. Но такова. . . и азъ разбирамъ отъ медицината. . . и повече отъ твоитѣ фелдшери. . . Ако имате нужда да остана при васъ и ви помогна. . . По-скоро ще ви помогна.

— Мерси.

— Добре, добре — усмихна се Ашеровъ. Небрежно по-здравя. Тръгна къмъ гарата. Забърза. Изгуби се.

Дойранъ. Кжсно лѣто.